

Răspunderea patrimonială a angajatorului pentru situația neachitării contribuțiilor sociale aferente drepturilor salariale cuvenite salariatului, împrejurare ce a condus la stabilirea unor drepturi de asigurări sociale, respectiv pensie pentru limită de vârstă, într-un quantum diminuat

Codul muncii, art. 40 alin. (2) lit. c), art. 253 alin. (1)

Una dintre obligațiile principale ale angajatorilor constă în acordarea către salariați, pe lângă toate drepturile inserate în contractul individual sau colectiv de muncă, și a acelor drepturi ce decurg din lege. Pentru ipoteza în care angajatorul nu își execută această obligație, răspunderea sa patrimonială poate fi antrenată în condițiile art. 253 alin. (1) din Codul muncii, ce are în vedere, printre altele, ipoteza unui prejudiciu material sau moral suferit de salariat în legătură cu serviciul.

Noțiunea de prejudiciu suferit în legătură cu serviciul este una cu un conținut larg, incluzând și acele obligații ale angajatorului în cadrul raporturilor juridice fiscale cu statul derivate din raportul de muncă al salariatului prejudiciat.

 Curtea de Apel București, Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale, decizia civilă nr. 1628 din 12 mai 2015

Prin sentința civilă nr. 80 din 22 ianuarie 2015, pronunțată în dosarul nr. 1852/87/2014, Tribunalul Teleorman – Secția conflicte de muncă, asigurări sociale și contencios administrativ și fiscal – complet specializat pentru conflicte de muncă și asigurări sociale a admis, în parte, acțiunea formulată de reclamantul F.I., în contradictoriu cu pârâțul Spitalul PNF

Roșiorii de Vede; a obligat pârâtul să plătească reclamantului suma de 4.257 lei, reprezentând prejudiciul nerealizat; a respins pretențiile aferente perioadei 13 decembrie 2010-4 iunie 2011 ca fiind prescrise și pretențiile aferente perioadei 1 martie 2014-8 aprilie 2014 ca nefondate; a obligat pârâta să plătească reclamantului suma de 713 lei, reprezentând cheltuieli de judecată.

Pentru a pronunța această sentință, prima instanță a reținut, în esență, următoarea situație de fapt și de drept:

Prin sentința civilă nr. 2637 din 8 septembrie 2010, pronunțată de Tribunalul Teleorman în dosarul nr. 2479/87/2010, a fost admisă excepția prescripției dreptului de aplicare a sancțiunii invocată de reclamantul F.I., a fost anulată decizia nr. 163 din 13 aprilie 2010 emisă de pârâtul Spitalul de PNF Roșiorii de Vede, s-a dispus reintegrarea reclamantului în funcția și postul deținut anterior emiterii deciziei, cu obligarea pârâtului la plata unei despăgubiri egale cu drepturile salariale indexate, majorate și reactualizate și cu celelalte drepturi de la data emiterii deciziei până la reintegrarea efectivă.

Reclamantul a solicitat punerea în executare a sentinței civile nr. 2637 din 8 septembrie 2010, iar pârâtul a emis decizia nr. 31 din 31 martie 2011, prin care a dispus reintegrarea reclamantului în funcția de administrator, începând cu data de 1 aprilie 2011 și acordarea drepturilor salariale indexate, majorate și reactualizate și a celorlalte drepturi de la data desfacerii contractului de muncă, adică 14 aprilie 2010, până la reintegrarea efectivă, adică 1 aprilie 2011.

Prin decizia nr. 214025 din 13 decembrie 2010 privind acordarea pensiei pentru munca depusă și limită de vârstă, emisă de Casa Județeană de Pensii Teleorman, a fost admisă cererea de pensionare formulată de reclamant, dreptul de pensie al acestuia fiind stabilit începând cu data de 3 noiembrie 2010 la un quantum al pensiei de 968 lei. Din buletinul de calcul al pensiei, reclamantul a observat că perioada 14 aprilie 2010-1 aprilie 2011 nu a fost utilizată la calculul pensiei.

În urma demersurilor efectuate de reclamant, pârâtul, prin adresele nr. 3862 din 2 august 2011 și nr. 3516 din 17 august 2012, i-a comunicat

că a plătit despăgubirile egale cu drepturile salariale convenite, dar această despăgubire nu obligă unitatea să vireze contribuții la bugetul asigurărilor de pensii, întrucât nu a prestat activitate în perioada pentru care a primit despăgubirea salarială.

Prin sentința civilă nr. 692 din 19 februarie 2013, rămasă definitivă, pârâtul a fost obligat să-și îndeplinească obligația de plată a contribuției de asigurări sociale aferente perioadei 14 aprilie 2010-1 aprilie 2011, instanța reținând că pârâtul, atunci când a plătit reclamantului drepturile salariale conform sentinței civile nr. 2637 din 8 septembrie 2010, trebuia să rețină și să vireze contribuțiile sociale obligatorii datorate atât de angajat, cât și de angajator, respectiv contribuția individuală de asigurări sociale și contribuția datorată de angajator la bugetul asigurărilor sociale de stat, contribuția individuală de asigurări sociale de sănătate și contribuția datorată de angajator la bugetul Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate, contribuția pentru concedii și indemnizații de asigurări sociale de sănătate datorată de angajator la bugetul Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate, contribuția individuală la bugetul asigurărilor pentru șomaj și contribuția datorată de angajator la bugetul asigurărilor pentru șomaj, contribuția de asigurare pentru accidente de muncă și boli profesionale datorată de angajator la bugetul asigurărilor sociale de stat și contribuția la Fondul de garantare pentru plata creanțelor salariale, datorată de persoanele fizice și juridice care au calitatea de angajator potrivit Legii nr. 200/2006 privind constituirea și utilizarea Fondului de garantare pentru plata creanțelor salariale, cu completările și modificările ulterioare.

După rămânerea definitivă a sentinței civile nr. 692 din 19 februarie 2013 a Tribunalului Teleorman, reclamantul a solicitat Casei Județene de Pensii Teleorman recalcularea drepturilor de pensie cu luarea în considerare a stagiului de cotizare aferent perioadei 12 aprilie 2010-1 aprilie 2011, pentru care pârâtul achitase contribuția de asigurări sociale.

Prin decizia de recalculare a drepturilor de pensie din data de 8 aprilie 2014, reclamantului i-a fost stabilită o pensie în cuantum de 1.097 lei, cu 129 lei mai mare decât cea inițială, ca urmare a luării în considerare a stagiului de cotizare aferent perioadei 12 aprilie 2010-1 aprilie 2011.